

Nikdy si nejsem ničím jista,
zejména lidským materiálem, říká v našem rozhovoru členka zastupitelstva Eva Dokonalová (ODS)

Jak vnímáte proměny Prahy 14, konkrétně vašeho bydliště v Hloubětíně, od uvedení metra do provozu?

Metro v Hloubětíně bezesporu působí dvěma směry - jednak zlepšuje, zrychluje dopravu a poskytuje obyvatelům vyšší úroveň cestování. Ve druhé řadě dosáhlo okolí metra vyšší estetické úrovně, zmizel stánkový prodej na tzv. Vetíškově náměstí a s ním spojený nepořádek - prodej levného stánkového zboží se přesunul dovnitř do obchodního střediska. Lepší přístup, co se týče dopravy, přilákal i řadu prodejců (např. oblíbený obchod s potravinami Penny). Zatím nevyužitý objekt je za Havanou, ten je renovován a dobře vybaven, k jeho plnému využití však zřejmě chybí více parkovacích míst. V prostoru metra a jeho okolí jsou už, bohužel, vidět stopy vandalů - čmáranice na zdech metra, rozbité keramické odpadkové koše a podobně. Nevím, co hýbe myslí těchto chodců, že jim vadí hezké prostředí. Je smutné, že to může spravit pouze represe a více peněz, to znamená více městských strážníků.

Líbí se vám nová architektura a výstavba v Praze 14 (např. obytné domy, velká nákupní centra)?

Snad se nemůže najít nikdo, komu by se při srovnání se starou panelákovou šedou výstavbou pestrá, nápaditá výstavba v nových obytných souborech a souborech občanské vybavenosti na Černém Mostě nelíbila. Jen mě mrzí, že když tudy procházím, pozoruji leckde nešetrné zacházení, ba co dím vandalismus. Ani k velkým nákupním centrům nemám negativní postoj. Ceny za zboží jsou vesměs nízké, poskytují přehledný osobní výběr a argument o krachujících malých obchodnících je vyvážen širší možností pracovních míst.

Kde nejraději nakupujete? Jste spokojena s úrovní služeb v místě svého bydliště?

Tady mohu navázat na předchozí odpověď - v delším časovém intervalu jezdím na velký nákup na Černý Most do Globusu, běžné věci dokupuji v Penny, drůbeží maso za výhodnou cenu na druhé straně u Havany, pečivo u Odkolka tamtéž. V místě mám čistírnu, opravnu obuvi, občerstvení, poštu, spořitelnu. Myslím, že ve srovnání se svou dcerou, která bydlí na Proseku, nebo s přítelkyněmi, které bydlí na Vinohradech a v Modřanech, jsem na tom co do pohodlí a možností výběru nejlépe.

Vychovala jste jedno dítě. Mají to dnes mladí těžší?

Víte, nad touto otázkou se hodně zamýšlím. V době, kdy jsem měla dceru malou, byla většina maminek zaměstnaná, dnes se přece jen najdou takové, které manžel užívá. Já jsem po práci složitě sháněla jednou máslo, prací prášky, maso, jindy s prominutím toaletní papír a jiné hygienické potřeby, stála fronty na pomeranče, banány atd. Toho všeho jsou dnešní mladí ušetřeni, ba co dím, takové skutečnosti jim připadají neuvěřitelné. A to pomijím politické tlaky v práci. Dnes jsou možná v zaměstnání leckde větší požadavky na intenzitu práce, asi není jednoduchá situace při ošetřování nemocných dětí tam, kde nejsou babičky. A vlastně velká přednost dnešní doby je delší mateřská dovolená a sociální zaopatření při výchově malých dětí. Já a většina mých přítelkyň jsme se vracely do zaměstnání v době, kdy dětem bylo 2,5 měsíce, to nám končila placená mateřská dovolená.

Pracujete v komisi regionálního plánování, v bytové komisi, ve výboru pro správu majetku a ve finančním výboru. Dost široký záběr. Daří se vám uplatnit vlastní názory na projednávané otázky?

Stručně řečeno ano. A pokud se mi to nepodaří a ostatní členové příslušné komise mě přesvědčí o svém názoru, rozhodně to nenesu těžce, když jsou jejich argumenty logičtější a rozumnější než moje. Náplň činnosti jednotlivých komisí se leckdy prolíná a projednání takové problematiky je o to snazší. Ve výčtu mých funkcí není jmenována funkce předsedkyně bytového družstva domu, kde bydlím a který jsme loňského roku v dubnu zprivatizovali, a s tím je spojena spousta administrativní práce a řešení různých úkolů (např. v prosinci jsme prováděli rekonstrukci stoupaček).

Cemu se nejraději věnujete ve volném čase kromě komunální politiky?

Své rodině, svým přátelům, kterých mám hodně, četbě, přírodě, psíku z útulku, pokud mi peněženka dovolí, i kultuře, cestování - stručně shrnuto, kromě alkoholu a kouření od všeho trochu. Na sport už nemám síly.

Jak jako žena v důchodu vnímáte neustálé zdražování životních nákladů?

Co myslíte životními náklady? Jsou to náklady na bydlení a obživu, to jest náklady potřebné k životu? V 21. století k tomu samozřejmě patří i něco navíc. Nemá cenu vyjmenovávat vše, co dotváří lidskou osobnost, poznání světa okolo sebe a vzdělání. Na to druhé mi samozřejmě jako důchodci finance nezbývají. Ale přesto když posuzuji zvyšování cen, rozlišuji bez velké analýzy ty, které mi připadají logické a jsou ovlivněny např. zvyšujícími se cenami energií - např. výroba a rozvoz rohlíků, a ty, nad kterými mi rozum zůstává stát - zdražení jízdného na železnici, kdy mám zřejmě já tu smůlu, že pokaždé cestuji stejně špinavým vozem se zapáchajícím WC jako před 10 lety.

Dělá se dost pro seniory v Praze 14 a co mohou senioři dělat sami pro sebe?

Praha 14 nepatří zrovna mezi bohaté městské části, a přesto úřad v Praze 14 věnoval ze svého rozpočtu nemalou částku na vybudování domu pro seniory v Bojčenkově ulici, určeného zejména těm, kterým síl k životu již ubývá. Těm, kterým síly stačí, bych doporučovala, aby se neuzavírali do sebe, zajímali se o život kolem sebe, našli si nějakého koníčka, nějaké vyžití.

V Hloubětíně se nahromadila celá řada problémů, které se za účasti občanů snaží řešit Občanské sdružení Hloubětín. Jak vnímáte jeho snažení?

Tady asi příznivce sdružení zklamou, ale já jsem na úrodu všech možných sdružení trochu alergická. Já bych v první řadě kladla důraz na spolupráci občanů se svými zástupci a na pracovníky na místním úřadě. Víte, mě třeba mrzí, že plenární zasedání zastupitelstva městské části, kde se řeší široká problematika městské části, se odehrává prakticky bez účasti občanů (a to jich v Praze 14 žije cca 37 000). Výjimku snad tvoří účast zástupců sdružení Zdravé Kyje, když se řešila situace kolem rekonstrukce Broumarské ulice, což je

sám o sobě složitý, ale nikoliv neřešitelný úkol, který před námi stojí. Ze své praxe mohu konstatovat, že jsem různé problémy operativně obratem vyřešila s příslušnými pracovníky úřadu.

Těšíte se na náš vstup do Evropské unie?

Význam slova "těšit se" nevystihuje přesně můj pocit a názor. Těšit se mohu na Ježíška, protože mi dá dárky, a vstup do EU asi nebude poskytování darů. Nevím, jak dlouho nám bude trvat vyrovnání kupní síly obyvatelstva s ostatními západními státy. Přesto jednoznačně souhlasím se vstupem, protože Evropa se po tvrdých zkušenostech z minulých let a historie jinak utváří, a to nejen z důvodů vojensko-obranných, ale i ekonomických, a při pohledu na mapu Evropy se jen bláhový člověk může domnívat, že Česká republika je schopna prosperující a klidné existence mimo toto uskupení.

Pokud byste si měla dát nějaké předsevzetí, čeho by se týkalo?

Když se na mne podíváte, vidíte sám, že především bych si měla vzít za své zlikvidovat nadbytečná kila. Ale o to se snažím marně již několik let. Tak mi držte palce, ať se mi to podaří nepatrně alespoň v letošním roce.

Stáří je žeň. Souhlasíte?

Ano, je. Ale i ve vyšším věku si nikdy nejsem ničím jista, zejména lidským materiálem, leckdy se v charakteru osobnosti zmýlíte. Stává se to samozřejmě méně často než v mládí. Právě poznání v různých životních stavech nám starším dává trochu právo mentorovat mladší. Bohužel, někdy je to přijímáno záporně a nás k tomu vede snaha upozornit mladší na nástrahy a nepěkný průběh života, ušetřit je zklamání, nezdaru. Když se podívám na svou "žeň", jak říkáte, tak musím říci, že se snažím vymazat z paměti to nepěkné, co mě v životě potkalo, že jsem přestála různé útrapy, a chci, aby mi v paměti zůstaly vzpomínky jen na to, z čeho se dodnes raduji. Mám-li svůj rozhovor ukončit, ráda bych všem čtenářům vzkázala, aby se ze života radovali, stojí za to.

Děkuji za rozhovor.

Jaroslav Šmíd